

บทนำ

อาซีเทีย เมืองใหญ่ซึ่งขึ้นชื่อด้านเศรษฐกิจและการค้า เมืองที่ถือเอา
ปราสาทสีขาวสะอาดตาบนเนินสูงกลางเมืองเป็นสัญลักษณ์

สายลมโชยอ่อนพัดพาไปไม่บางพลิวไหวคลอไปกับสายลม ดวงจันทร์
ครึ่งเสี้ยวกลางนภาเบื้องบนทอแสงสีนวลแข่งกับประกายของดวงดาวที่อยู่
รายล้อม

ราตรีที่เงียบสงบแห่งการนิทรา กำลังถูกบางสายตาฝ้ามอง
ไม่ไกลจากยอดปราสาท...ทำนองแห่งบทสวดภาวนากำลังเริ่มต้น
บทภาวนาที่เปี่ยมไปด้วยความมุ่งร้าย

สายลมโชยอ่อนยังคงเดิมแต่ต่างที่อากาศรอบข้างเริ่มเย็นยะเยือก
เกล็ดน้ำแข็งบางๆ ปรากฏขึ้นที่ก้อนอิฐหนึ่งในหลายหมื่นหลายแสนก้อนที่
ก่อขึ้นเป็นปราสาทใหญ่ ก้อนไอของน้ำแข็งจะแผ่ขยายออกกว้างลุกลามไป
สู่อิฐก้อนข้างๆ และข้างๆ อย่างรวดเร็ว

ยิ่งบทสวดภาวนาเร่งจังหวะขึ้น ไอแห่งความเย็นและกระแสน้ำแห่ง
ธารน้ำแข็งก็ยิ่งแผ่กว้างออกไปจากปราสาทที่กลายเป็นศูนย์กลางไปสู่เมือง

อาชีวะศึกษา สุธิยาภิบาล
8

ทางด้านล่าง

ราตรีเจียบสังัดแห่งการนิทรากำลังถูกดูดกลืน...

บทที่ 1 ชายหนุ่ม...ที่ไม่ได้เรื่อง

สภาพภูมิทัศน์เต็มไปด้วยป่าโปร่งเขียวขจี ต้นไม้ใหญ่น้อยกิ่งก้านต่างแผ่ผลิกิ่งก้านออกไปสีเขียวสดชูดสูงห่างเป็นระยะ แสงแดดจ้า ยามบ่ายสดใสแสงแรงลอดผ่านรอยต่อของใบไม้แต่ละใบลงมายังพื้นดินที่ปูด้วยพรมหญ้าสีเขียวอ่อนเบื้องล่าง

หากแต่การบรรยายถึงบรรยากาศรอบข้างให้สวยงามอย่างที่กล่าวไปข้างต้นทั้งหมดหาได้ช่วยจรรโลงจิตใจของใครบางคนในตอนนั้นไม่

"เฮ้อ! เหนื่อย"

ชายหนุ่มรูปร่างกำยำเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนอัปปากบ่นกับตัวเอง ขณะใช้ดาบสั้นขนาดเล็กที่ดูอย่างไรก็ไม่ยากจะสมกับตัวขึ้นแกว่งตัดยอดกิ่งไม้อ่อนๆ ข้างทางที่กำลังผลิข้อแตกดอกเพื่อหาทางระบายอารมณ์เช่นเคืองเส้นผมสีดำสั้นซึ่งล้อมรับกับหน้าขาวคมคายของเจ้าตัวมีรอยเปื้อกขึ้นจากหยาดเหงื่อที่พากันผุดออกจากกรูขุมขนชวนให้เหนียวเหนอะหนะไปทั่วทั้งตัว

"หิว! เหนื่อย! ลมก็ไม่มี ร้อนแทบบ้า แล้วก็ต้องมาวิ่งหนีตัวลิวคินอีก นี่มันอะไรกันนักกันหนานะ!"

พอบ่นเสร็จชายหนุ่มก็ทิ้งตัวลงนั่งพักเหนื่อยที่โคนต้นไม้ต้นหนึ่ง หลังจากได้สำรวจแล้วว่าตรงนี้ดูจะร่มและสบายที่สุดในแถบนี้ แสงแดดที่ส่องลอดลงมาจากระยะห่างของใบไม้เบื้องบนสะท้อนให้เห็นประกายสีแดงประหลาดตาของเข็มกลัดทับทิมในกรอบเงินขนาดเล็กตรงอกเสื้อที่เปียกไปด้วยเหงื่อ

ความจริงแล้วการเดินทางในป่าโปร่งที่ไม่ได้รบกวนอะไรแบบนี้มันก็น่าจะง่ายแสนสบาย แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไรธรรมชาติจึงทำราวกับต้องการกลั่นแกล้งเขาเช่นนี้ละ แดดแรง ไม่มีลม แถมยังมีนักล่าเจ้าถิ่นตัววุ่นอย่างพวก 'ลิวคีน' อีกต่างหาก

แซ่กกก...

เสียงไม่ชวนให้นึกฟังประสงค์ดังมาจากพุ่มไม้ใหญ่ทางด้านซ้ายมือของชายหนุ่มที่กำลังพยายามทอดกายให้สุขสบาย

"บ้าชะมัด...ตัวอะไรละเนี่ย"

ชายหนุ่มสับสนกับตัวเองก่อนจะติดตัวขึ้นยืนอย่างทันควัน แม้จะยังไม่ทันนึกถึงแผนการรับมือ แต่การรีบลุกขึ้นยืนเพื่อเตรียมพร้อมก็น่าจะดีต่อสถานการณ์แบบนี้ที่สุด

ดิ่ง!

สัตว์ขนปุยสีเทาอ่อนซึ่งขนาดของลำตัวไม่ได้ต่างจากกระต่ายสักนิด กระโดดออกมาจากพุ่มไม้เขียวตรงหน้า ดวงตากกลมโตสีเขียวมรกตแปลงประกายแวววาว ไม่ว่าใครมองก็ครั้งก็ยืนยันว่ามันดูน่ารักมากกว่าน่ากลัว แต่ชายหนุ่มกลับไม่คิดเช่นนั้น

ช่วย! ช่วยแบบสุดๆ ช่วยชะมัดยาด!

นั่นแหละที่เขาคิด

ฉิบ!

"ง่ะ! บ้าเอ๊ย..."

ทันทีที่ดวงตากกลมโตสีมรกตหันมาประสานเข้ากับสายตาของ

ชายหนุ่ม ร่างปุกปุยสีเทาแสนน่ารักน่าชังก็เปลี่ยนไป ขาสีข้างที่เต็มไปด้วย
ขนสีเทารุงรังยื่นออกมาจากใต้ลำตัวที่ตั้งตรงกับพื้นดินราวกับเป็นขาของ
แมงมุม ปากเล็กน่ารักเมื่อครู่อ้ากว้างขึ้นเผยให้เห็นเขี้ยวเรียงกันสองชั้น
ทั้งแถวบนและล่าง ดวงตาสีเขียวมรกตฉายแววหิวกระหายมากกว่าจะ
เอ่ยชมว่าน่ารักได้อย่างเคย

"ง่า... ไอ้ลิวคินจอมจองเวร! ตะกละกันจริงนะพวกแกเนี่ย"

เวลานี้ชายหนุ่มเริ่มคิดได้ว่าการมาหยุดนั่งพักตรงนี้ดูท่าจะไม่เหมาะ
เสียแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าลิวคินเริ่มงอขาที่ยาวราวแมงมุมของ
มันลงกับพื้นเพื่อเตรียมกระโดดเข้าไปสู่อาหารที่เล็งไว้อีก

ฝั่ง!

"เฮ้ย! หนอย ไอ้ตัวบ้าเอ๊ย แล้วมันทำตัวเหมือนไร้พิษภัย!!!"

ชายหนุ่มก่นดำพลงเบี่ยงตัวหลบการพุ่งเข้าไปใส่ของลิวคินมาได้อย่าง
หวุดหวิดก่อนจะรีบจัดการเก็บดาบเข้าฝักที่สะพายอยู่บริเวณเอว ย่อขา
และลำตัวลงให้อยู่ในท่าพร้อมรับมือ

"บ้า! กระโดดให้สนุกไปตัวเดียวเหอะ ลาล่าแก!!!"

ทันใดนั้นก่อนที่เจ้าลิวคินซึ่งพลาดโอกาสไปแล้วจะหันกลับมา
ตั้งหลักเพื่อกระโดดล่าเหยื่อใหม่อีกครั้ง เขาก็...

พื้วว...

วืงหนึ่!!

ใช่แล้ว! ความจริงแล้วการเก็บดาบและย่อตัวลงของเขานั้นก็เพื่อให้
สามารถวิ่งหนีได้อย่างสะดวกรวดเร็วและคล่องตัวขึ้นนั่นเอง อย่าคิดเป็น
อื่นเป็นไกลที่มันดูดีไปเลย

"แฮกๆ งี่เง่า! ทำไมฉันต้องมาเจออะไรอย่างนี้ด้วยนะ"

ร่างหนาของชายหนุ่มที่ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งหนีแบบไม่คิดชีวิตมาได้
ระยะหนึ่งหยุดทั้งตัวพืดันไม้ใหญ่เพื่อใช้กำบังร่างกาย ก่อนพ่นลมหายใจ

หอบถี่ด้วยความเหน็ดเหนื่อย

เพราะอะไรถึงต้องวิ่งหนีขนาดนี้นะเธอ เพราะลิวคินเป็นปีศาจที่อันตรายมาก ร้ายกาจแบบสุดๆ หรือเป็นปีศาจที่ไม่มีวันตาย

เปล่าเลย! ไม่ใช่สักอย่าง

ลิวคินเป็นปีศาจที่เรียกได้ว่าอยู่ชั้นเกือบระดับล่างทีเดียว ขนาดหลายคนยังเรียกสรรพนามของมันว่า 'นักร้อง' แทนคำว่า 'ปีศาจ' ด้วยซ้ำ เพราะถึงแม้หน้าตาที่น่ารังเกียจจะเปลี่ยนไปเป็นน่าเกลียด แต่ฝีมือของลิวคินก็ยังสามารถอ้อนนักร้องในเรื่องการพุ่งจู่โจมแบบประหลาดทางใต้ได้อย่างชัดเจนสุดๆ

แต่เขาดันห่วยแตกแถมปัญญาอ่อนกว่าไอ้ลิวคินนะสิ!!

สู้ก็ไม่ใช่แก่นักคิด ฝีมือดาบหาค่าได้ลองยกขึ้นต่อสู้ฟาตฟั้นก็คงจะยอแด่แบบสุดๆ ความจริงแล้วดาบของเขามีค่าเพียงแค่อุปกรณ์ตัดหญ้าที่กีดขวางทางเท่านั้นเองละมั้ง แล้วในเมื่อตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยจับดาบฆ่าฟันอะไรสักอย่างแบบนี้ ไอ้การคิดจะฆ่าลิวคินนี่เง่าสักตัวหนึ่งมันจะเป็นไปได้ไงกัน ชินยังอยู่ตรงนั้นต่อไปมีหวังและทะเลกลายเป็นอาหารบดย่อยง่ายให้ฝูงลิวคินกันพอดี

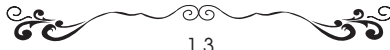
ก็ซ...ก็ซ...

ชายหนุ่มลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อดูเหมือนเสียงของลิวคินจ่อมตะกอละเลยไปอีกทางหนึ่งแล้ว

ก็ซซซ...

"เฮ้ย!"

แต่จู่ๆ ลิวคินในแบบฉบับร่างปีศาจอีกตัวก็โผล่ออกมาจากทางซ้ายมือและกระโดดเข้ามาตรงหน้าอย่างรวดเร็วจนแทบตั้งตัวไม่ติด แต่กระนั้นชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าคมคายที่ต่อนี้เป็ยกโซมไปด้วยหยาดเหงื่อกลับก้มตัวหลบการโจมตีได้อย่างรวดเร็วราวกับเป็นผู้มีชั้นเชิง เจ้าหน้าล่าที่กระโดดอ้าปากแยกคมเขี้ยวเข้าไปจึงลอยผ่านจากเป้าหมายเข้าไปติดที่

ต้นไม้ด้านหลังแทน

อิม...จะว่าไปแล้ว นอกจากการวิ่งหนี! การหลบคงจะเป็นอีกหนึ่ง
ชั้นเชิงที่เขาพอจะมีฝีมือดีเยี่ยมล่ะมั้ง

"บ๊ายบ๊าย! พวกแกจะหิวอะไรกันขนาดนี้เนี่ย ไม่อยู่แล้วว๊วย!!!"

และในจังหวะที่ลิวคินกำลังพยายามงัดร่างตัวเองที่ติดอยู่กับต้นไม้
ใหญ่ ชายหนุ่มก็ใส่ตีนจรวดโกยอ้าวอีกรอบทันที

แต่ดาวแห่งโชคเหมือนจะอยู่แสนไกล เมื่อลิวคินอีกสองสามตัวที่
หากินอยู่ใกล้ๆ บริเวณนั้นได้ยินเสียงการต่อสู้จึงพากันกระโดดตามมา
อย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากพลาดเหยื่อชิ้นโต ตอนนี้นัรคมีบริเวณรอบข้างตัว
ราวๆ สองร้อยเมตรของชายหนุ่มมีลิวคินอยู่รวมสี่ตัว แนนอนว่ายังไม่นับ
รวมตัวแรกที่กำลังพยายามตามมาอีกหนึ่งและตัวอื่นๆ ที่รับรู้ว่ามีเหยื่อ!

"ว๊วย บ๊ายบ๊าย!!! ชินหยุดมีหวังตายแหงแก"

ชายหนุ่มวิ่งไปพล่ามบ่นไปแถมยังใช้มือกุมขมับและขยี้ขย้าเส้นผม
จนกระเจิง นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนส่ายไปมาบ่งบอกถึงการพยายามคิด
หาทางออกที่จะช่วยให้พันรคมีลิวคินซึ่งอยู่รายรอบโดยเร็ว ขณะที่ชายยัง
ทำหน้าที่ของมันได้ดีอย่างเคย (นั่นก็คือการวิ่งโกยสุดชีวิต) ลิวคินสี่ห้าตัว
ก็เริ่มเพิ่มกำลังพลมากขึ้นเรื่อยๆ จากหนทางที่ชายหนุ่มวิ่งผ่าน

"ทำไงดี! ทำไงดี!"

กึก!

เหล่าลิวคินต่างกระโดดไถ่เข้ามาทุกขณะ แต่แล้วจู่ๆ พวกมันก็
พากันหยุดกึ่งกลางอากาศอย่างกะทันหันจนแทบจะลึ้มทับกันอย่างไม่
รู้สาเหตุ

"อะไรอะ มันหยุดกันทำไม"

ขณะที่ปากบ่นหาของชายหนุ่มก็ยังคงทำหน้าที่โกยอ้าวต่อไปได้เป็น
อย่างดี เพราะตอนนี้ยังไม่มื่ออะไรจะมารับประกันได้ว่าเขาจะปลอดภัย
บางทีการเบรกชะตัวโง่งของพวกมันอาจจะเป็นแผนการหากินก็ได้ หรือ

จะมีเหตุผลอื่นอีก

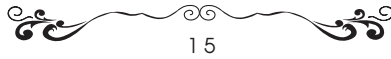
"ว้ากกกกกกกกกก!!!"

แต่ยังไม่ทันจะคิดเสร็จ ชายหนุ่มที่เอาแต่วิ่งหน้าตั้งก็พาตัวเองวิ่ง
เลยเขตพื้นดินที่ปลายหน้าผาออกมา ทันใดนั้นเขาก็ถลึงลงมาพร้อมกับ
ผลส้มที่ถูกปล่อยลงมาตามแนวทางลาด

นี่มันสุดเขตหน้าผา!!!

เขารู้แล้วว่าทำไมจู่ๆ พวกลิวคินถึงเบรกกั้นจนสุดตัว เขาบรรลู่
แล้วด้วยทั้งตัวและร่างกายของตัวเอง นี่มันช่างเป็นอะไรที่...ช่วยจริงๆ!!!

บทที่ 2 พระเจ้าช่วยกรุงทอດ!

กรี๊งง...

เสียงลั่นกระทบกันของกระดิ่งทองเหลืองเก๋ๆ ที่แขวนติดอยู่กับ ลูกบิดประตูร้านตั้งขึ้นพร้อมกับการก้าวเข้ามาของชายหนุ่มรูปร่างแข็งแรง หน้าประตูร้าน

"ยินดีต้อนรับจ้า"

หญิงสาวเรือนผมลอนยาวสีชมพูบาดตา หน้าอกหน้าใจมีมากมาย เหลือล้นจนปิดไม่อยู่รวมกับการที่ตัวเองไม่มีใครปิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เธอ ส่งเสียงแหลมเล็กบาดแก้วหูพร้อมฉีกรอยยิ้มกว้างจากริมฝีปากอวบอ้อม สีแดงสด

"ตำย! นี่หนุ่มหล่อไปโดนสาวแถวไหนรุมมาหรือยังกัน หมดสภาพ มาเลยนะ โหะๆ"

เมื่อชายหนุ่มเดินเข้ามาในเขตลานสายตาที่แสงไฟของร้านส่อง ให้เห็นรูปโฉมชัดเจน หญิงสาวเจ้าของสีชมพูบาดตาก็เอ่ยทักทายแขกใหม่ ตรงหน้าอย่างสนุกปากทันที

"มีห้องพักหรือเปล่า"

วงคิ้วเหนือดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกดต่ำลงเล็กน้อยราวกับไม่ค่อยพอใจในคำถามที่ดูจะเหมือนเป็นคำเยาะเย้ยเสียมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอเอาของที่ล้นทะลักอยากอวดเสียเหลือเกินขยับมาใกล้จนแทบจะสัมผัสแขนของเขาที่วางพาดบนเคาน์เตอร์เช่นนั้น

"แหม แชะเล่นๆ แค่นี้ทำเคืองไปได้ พี่สาวรู้ว่าเธอไม่ชอบคนแก่กว่า"

เธอแบ่ปากสีแดงสดนิดๆ ก่อนจะเคลื่อนไหว 'ของ' ของตนเองออกไปแล้วเอ่ยต่อ

"ห้องพักก็ต้องมีแน่นอนสิจะสุดหล่อ ก็ที่นี่เป็นโรงแรมนี่นา จู้ๆ ถึงแม้ว่าตรงนี้จะเรียกว่าผับก็เถอะนะ"

หญิงสาวจู้ปากแถมยังขยิบตาอย่างขี้เล่นพลางหันหลังไปหยิบกุญแจห้องจากตู้ไม้ขนาดเล็กสำหรับเก็บกุญแจห้องพักและยื่นมาให้ตรงหน้า

"ชั้นสอง ห้องที่สองนะ อ้อ! เดียวก่อน..."

ก่อนชายหนุ่มซึ่งได้รับกุญแจห้องพักเรียบร้อยแล้วจะหันหลังเดินไปหาบันไดขึ้นห้องพัก เธอก็เอ่ยดักไว้เสียก่อน

"อ้าว! เอานี้ไปด้วยนะสุดหล่อ"

เจ้าของผมสืบทอดตาก้มตัวลงไปเปิดลิ้นชักเคาน์เตอร์ด้านล่างก่อนจะควานหาเอาถุงหนังเล็กๆ ใบหนึ่งยื่นให้

"เอากะเป่าทำแผลไปด้วยก็แล้วกันนะ ถึงหน้าตาเธอจะหล่อ แต่โทรมขนาดนี้ระวังสาวๆ จะไม่แลเอานะจ๊ะ"

"เอ่อ...ขอบใจ"

ชายหนุ่มแบมือออกเพื่ออรอรับของฟรีที่เขาเองก็กำลังคิดอยากจะได้จากมือหญิงสาว หากแต่เธอกลับยียวนและชักมือกลับไปโดยไม่ยอมส่งให้ง่ายๆ

"อ๊ะๆ ให้ขนาดนี้แล้วยังไม่คิดแม้แต่จะบอกชื่อให้พี่สาวรู้สึกนิดเธอจ๊ะ"